

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

CAROLE MORTIMER
Paragauti draudžiamo

2016 liepa – rugpjūtis

Buenos Aires
NAKTYS

knjgute.lt

Carole Mortimer
(Kerol Mortimer)

PARAGAUTI DRAUDŽIAMO

Dilogija
"*Buenos Airés naktys*"
Pirma knyga

Versta iš Carole Mortimer, A Taste of the Forbidden, 2013

© Carole Mortimer, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0087-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Pirmas skyrius

- Ar tikrai susitvarkysi pati viena?

- Greise, nebeklausinėk, lipk į automobilį ir važiuojam! - sesuo Betė nekantriai pasižiūrėjo į ją ir meiliai išsišiepė. - Man ne treji, o dvidešimt treji ir puikiai tvarkausi pati. Beje, mums reikia pinigų...

Taip, joms jų reikėjo, pripažino Greisė, pagalvojusi apie sąskaitas, kurių per šį pusmetį susikaupė nemažai - susirgo motina, o ji pati buvo priversta mesti vyriausios konditerės darbą viename geriausių Londono restoranų, kad galėtų ją slaugyti ir sudarytų sąlygas Betei Oksfordo universitete baigti magistro studijas, kurios vis dar buvo neapmokėtos.

Tiesa, Betė, grįžusi gyventi į jų šeimos namą, dirbo Londone žinomoje leidybos įmonėje, bet jos vienos algos nepakako abiem pragyventi ir apmokėti susikaupusias sąskaitas.

Todėl Greisė nutarė išvažiuoti į Hampšyro tyrus ir mėnesį padirbėti virėja ir namų šeimininke Anglijoje įsikūrusio turtingo verslininko iš Argentinos namuose, o gal gauti ir nuolatinio darbo pasiūlymą. Jei Greisę pakvietė į

Hampšyrą, Cezaris Navaras, ko gero, turėjo daugiau namų įvairiose pasaulio vietose, kur reikėjo nuolatinių namų šeimininkų?.. Vienas Dievas nežino, ką jos ten veikdavo jam išvykus!

- Įdomu, kaip atrodo tas Cezaris Navaras? - smalsiai paklausė Betė, tarsi skaitytų Greisės mintis.

Greisė prunkštelėjo ir liovėsi kuistis po didžiulę rankinę ilgu dirželiu.

- Nesitikiu greitai jį pamatyti!

Jaunėlė sesuo suraukė antakius.

- Kaip tai?

Bet kas, pamatęs Betę, aukštą šviesiaplaukę tamsiomis akimis, ir Greisę, tik šiek tiek daugiau negu metro penkiasdešimties ūgio brunetę ilgais plaukais ir melsvai žaliomis akimis, iškart suprasdavo, kad šios dvi moterys nėra tikros seserys.

Greisė buvo įvaikinta vos šešerių ir iki aštunto savo gimtadienio augo viena, paskui jos tėviai parvedė į namus penkiametę Betę, kurią jai pristatė kaip seserį. Abi mergytės iš karto pamilo viena kitą ir tik meilė ir prierašumas padėjo joms išgyventi, kai jų tėvis prieš ketverius metus žuvo automobilio avarijoje. Po

jos mama patyrė paralyžių ir iki mirties liko prikaustyta invalido vežimėlyje. Dėl ilgo lovos režimo jai deformavosi krūtinės ląsta ir, susirgusi plaučių uždegimu, ji prieš du mėnesius mirė.

Greisė liūdnai šyptelėjo.

- Kaip man pranešė Londone gyvenantis jo sekretorius, kuris, kaip žinai, buvo pasikvietęs mane pokalbio ir pasiūlė šį darbą (prieš tai surinkęs duomenis, ar esu patikima, savaime suprantama!), privalėsiu ruošti pusryčius, kuriuos tas žmogus, Rafaelis, kiekvieną rytą septintą valandą nuneš jam į valgomąjį, prieš tai paragavęs pats. Paskui turėsiu laukti, kol ponas Navaras išvyks iš namų, nes tik tada man bus leidžiama juos tvarkyti, bet tik ne jo darbo kabinetą (į jį niekam neleidžiama įeiti), ir laukti jo sugrįžtant vakare. Vakarai bus panašūs vienas į kitą ir, jei negausiu iš Rafaelio kitokių nurodymų, vakarienė turės būti patiekta lygiai aštuntą. Beje, po devintos vakaro galėsiu eiti kur panorėjusi ir aš, savaime suprantama, kasvakar eisiu vis į kitą vakarėlį!

- Tikrai taip ir bus?

- Ne, - Greisė vyptelėjo. - Bet, ko gero, pasiūtėlis ponas Navaras tikrai nenorės, kad po jo namus slankiotų kas iš jo darbuotojų.

Betė sukikeno.

- Šneki taip, lyg jis... brangintų savo vienatvę.

- Turėdamas milijonus, jis turbūt pripratęs gauti viską, ko užsigeidžia, - vargšai neturi jokio pasirinkimo. Gavo puikias rekomendacijas iš paskutinės savo darbovietės, bet susirasti vyriausios konditerės darbą Londone jai nepavyko, nors atkakliai ieškojo net šešias pastarąsias savaites ir visur jai buvo atsakyta tik dėl to, kad ji išvis nedirbo beveik aštuonis mėnesius. Praradusi viltį, Greisė pagaliau užsiregistravo vienoje agentūroje ir jai buvo pasiūlytas šis vieno mėnesio bandomasis darbas - tiesa, labai gerai mokamas! - Cezario Navaro namuose Hampšyre.

- Mmm, - sesuo išsišiepė, - bet užtat tau bus skirtas atskiras namelis, kuriame gyvensi.

- Veikiau tik todėl, kad nesimaišyčiau ponui Navarui po kojomis, - liūdnai pasakė Greisė.

- Nenusimink, sesut, kurį savaitgalį atvažiuosiu ir dvi dienas galėsime praleisti kartu, - paguodė Betė.

- Kol atvažiuosi, man vienai bus labai liūdna! - ji kimiai nusijuokė ir atsisveikindama apkabino Betę. - Tikiuosi, kad paskambinsi man, jei

pasiilgsi?..

- Lauksiu ir tavo skambučių... gali skambinti nors kasdien! - Betė buvo nusiminusi.

Važiuodama automobiliu į Hampšyrą, Greisė visą kelią galvojo apie keistus būsimo darbda-
vio reikalavimus. Žinoma, Cezario Navaro var-
dą buvo girdėjusi - visi žinojo multimilijonierių
verslininką iš Argentinos, maždaug trisdešim-
ties metų amžiaus, kuriam priklausė ne tik
namai beveik visose didžiųjų šalių sostinėse,
bet ir pusė viso pasaulio verslo. Na, gal ne
pusė, bet ket-virtis tai tikrai!

Jis valdė aukštųjų technologijų verslą, svar-
biausias žiniasklaidos priemonės, oro linijas,
viešbučius, vynuogynus - tas vyras buvo ap-
žiojęs tiek daug, kad Greisė klausė savęs, ar
jis, šitiek dirbdamas, turi laiko kitkam.

Gal iš tikrųjų neturi?

Dvi dienas teko laukti pakvietimo į antrąjį
pokalbį (per kurias, savaime suprantama, bu-
vo tikrinamas jos patikimumas!), tad ji panar-
šė internete, kad daugiau sužinotų apie pa-
slaptinęją poną Navarą.

Tiesą sakant, atsiskyrelio vardas jam tiktu
geriau, pagalvojo ji, aptikusi apie jį labai ne-
daug informacijos: amžius - trisdešimt treji,

pirmas vaikas iš dviejų, gimė turtingoje amerikietės ir argentiniečio šeimoje, tėvams išsiskyrus, gyveno tėvo gimtinėje, baigęs Harvardo universitetą, būdamas dvidešimt trejų jau turėjo savo verslą.

Verslo imperija klesti, tad Navarui tenka daug keliauti asmeniniu lėktuvu arba sraigtasparniu ir apsistoti jam priklausančiuose namuose, kurių turi visuose pasaulio kampečiuose.

Tinklapyje ji aptiko keletą jo jaunystės nuotraukų – jo būta įspūdingai gražaus jaunuolio. Jau tada veido bruožai buvo kaip tikro aristokrato – skvarbios akys, iškilūs skruostikauliai, dailios lūpos, taisyklingas žandikaulis ir ryžtingas smakras. Tačiau visose nuotraukose veidas niūrus ir be šypsenos.

Buvo dvi nuotraukos, kai jis fotografavosi jau būdamas suaugęs – viena, be jokios abejonės, daryta jam specialiai pozuojant, kitoje jis nufotografuotas iš toliau, kai išlipęs iš savo lėktuvo eina prie sraigtasparnio kažkokiam privačiam aerodrome, abiejose nuotraukose buvo nepaprastai žavus, bet dar labiau paniuręs.

Už kitą, šalia jo skalda dengtu keliu einantį vyrą, taip pat tamsiaplaukį, jis buvo keliais centimetrais aukštesnis, tamsus jo kostiumas

dar labiau išryškino raumeningų pečių platumą ir liauną liemenį, tamsūs, ilgoki plaukai susitaršę (gal dėl to buvo kaltas sraigtasparnio sukeltas vėjas?), veidas išlaikęs tuos pačius šiurkštokus aristokratiškus bruožus, tamsias skvarbias akis ir tokius pat tamsius antakius.

Žinodama, kad jis nepaprastai turtingas, be to, dar ir dailus, Greisė stebėjosi, kad nėra nuotraukų, kuriose būsimasis jos šeimininkas būtų parodytas kaip didžiausias planetos švaistūnas, kas vakarą už parankės vedantis vis kitą gražuolę, nakvojančią, žinoma, jo lovoje, ir nusprendė, kad jis, saugodamas asmeninį gyvenimą, kartais net perlenkia lazda.

O gal...

Gal yra priežastis, kodėl Cezaris Navaras nenori fotografuotis su gražiomis moterimis? Gal dėl tos pačios priežasties jis ir savo gyvenimą slepia nuo pašalinių akių? Gal šis tamsiaplaukis vyras, lipantis į sraigtasparnį kartu su juo, nėra tik vienas jo sekretorių, kaip manė Greisė?

Kokia gėda: nepaprastai turtingas, vis dar nevedęs, dailus ir išvaizdus trisdešimtmetis, galintis užkariauti bet kurios moters širdį – ir visa tai skirta kažkokiam vyriškiui!

Greisė nusijuokė iš tokių savo minčių, bet netrukus suraukė kaktą – laikydamosi Kevino Madoko nurodymų, ji privažiavo prie kelio į sodybą, kur mažiausiai mėnesį gyvens ir dirbs.

Sklypą juosė maždaug pusketvirto metro aukščio siena, kurioje buvo įtaisyti didžiuliai plieniniai vartai, prie jų iš abiejų pusių stovėjo po tvirtą vyrą vienodais juodais kostiumais ir kareiviškai trumpai kirptais plaukais, kurie budriai stebėjo aplinką, paslėpę akis po juodais saulės akiniais, nors tą rugsėjo dieną dangus buvo apniukęs ir be saulės!

Greisei sustabdžius automobilį, vienas vyras priėjo arčiau ir ji nuleido langą.

– Greisė Bleik?

– E... taip, – nedrąsiai pasakė, maloniai nustebusi, kad jos laukia, bet šiek tiek sunerimusi dėl tokios griežtos apsaugos. Vakar Kevinas Madokas telefonu užtikrino, kad jos argentinietis darbdavys į Angliją grįš tik kitą dieną.

Apkūnus sargybinis, patikrinęs užpakalinę automobilio sėdynę, santūriai linktelėjo.

– Gal galėčiau užmesti akį į bagažinę?..

– Į bagažinę?..

– Jei neprieštaraujate, – jis pasitraukė į šoną, kad Greisė galėtų išlipti ir ją atidaryti. Apsau-

gininkas patikrino ir jos krepšius, paskui nusi-
sukęs tyliai kažką pasakė į nedidelį radijo im-
tuvą, pritvirtintą prie jo švarko atlapo, ir net-
rukus didžiuliai metaliniai vartai pamažu ėmė
vertis.

- Pirmas posūkis į dešinę ir privažiuosite prie
savo namelio, - trumpai paaiškino jis Greisei ir
nuėjo atgal į savo postą prie vartų, pasirengęs
budriai juos saugoti.

Greisė pavažiavo pirmyn, bet privažiavusi
prie jo stabelėjo.

- Ė... ar tiesa, kad ponas Navaras grįš tik ry-
toj? - būtų jaučiau, jei naujasis darbdavys dar
nebūtų grįžęs.

Jis stipriai sučiaupė lūpas.

- Taip.

- Ak, - ji sumišo ir susiraukė. - Ar čia viskas
saugoma ir tada, kai jo nebūna namie?

- Taip.

- Šit kaip, - burbtelėjo, jausdama veriantį le-
dinį žvilgsnį iš po saulės akinių. - Ką gi. Ačiū.

- Pirmas posūkis į dešinę, - priminė jis ir vėl
įbedė žvilgsnį į priekį.

Greisė, važiuodama keliu, pro užpakalinio
vaizdo veidrodėlį matė, kaip pamažu užsivėrė
vartai, ir ją nusmelkė nerimas. Įtarė, kad, va-

Žiuojant medžiais apsodinta alėja ir pasukus į dešinę prie namo, kuris, pasak Kevino, bus jos namai mažiausiai mėnesį, ji buvo filmuojama kamerų, nors jų nebuvo matyti.

Buvo pripratusi nesivaržyti ir visada elgėsi taip, kaip norėjo, tad ėmė abejoti, ar sugebės šitaip saugomame kalėjime išbūti ilgiau negu sutartą bandomąjį laiką...

- Man tavo pasiteisinimai nerūpi, Kevinai, - nekantriai pasakė Cezaris kitą dieną, ryžtingai žengdamas erdviu savo namų koridoriumi. Skrisdamas iš Buenos Airių visą laiką dirbo ir buvo šiek tiek pavargęs, nenusiteikęs klausytis samprotavimų apie sandorio, dėl kurio specialiai buvo nuvykęs į Angliją, galimas nesėkmes. - Jeigu Dreifukas nenori... O kas čia?

Jis stabelėjo priešais vidury koridoriaus stovintį stalėlį.

Pažvelgęs į dekoratyvinę vazą su gėlėmis, Kevinas suraukė nosį.

- Gal... lelijos?

Cezaris sukando dantis.

- Kai baigsime šnekėti, tučtuojau jas pašalink, - ir nuėjo koridoriumi toliau link savo kabineto.

- Klausau, - vyrui užteko proto neklausti,

kodėl turėtų tai padaryti, jis tiesiog nusekė paskui Navarą.

Cezaris patogiai įsitaisė už savo raudonmedžio darbo stalo ir įsmeigė į jaunuolį nedraugišką žvilgsnį.

– Regis, aiškiai pasakiau, kad šiuose namuose neturi būti jokių gėlių?

Kevino veide pasirodė vypsny.

– Atleiskite. Pamiršau pranešti panelei Bleik...

Tamsus Cezario antakis pakilo aukštyn.

– Naujajai namų šeimininkei?

– Ponia Deivis išėjo...

– Žinau, kad išėjo. Tikiuosi, išrašiau jai užmokesčio čekį, – lūpų kampučiai juokingai virptelėjo.

– Taip, išrašėte, – patvirtino Kevinas, jam buvo pavesta įteikti tą čekį. – O ponios Bleik bylą, savaiame suprantama, nusiunčiau Rafaeliui patikrinti.

– Savaiame suprantama, – trumpai linktelėjo Cezaris. – Gal turite jos kopiją?

– Žinoma, – Kevinas atvertė aplanką ir išėmęs dokumentus kyštelėjo jam....